

počalo pracovat, asi týden močen ve vodě a že teprve asi za týden po dodání bylo zjištěno, že se rákos nehodí k zpracování. Poněvadž je nesporné, že rákos byl dodán 1. července 1929, dospěla odvolatelka k poznání, že rákos nemůže upotřebiti a bude třeba zatím vyráběti z části rákosu jiného, teprve asi 8. července 1929. Bylo tedy dne 9. července 1929 snad jisto, že škoda odvolatelce vznikne, ale není prokázáno, že toho dne již vznikla, a nemohla se odvolatelka tohoto dne náhrady škody domáhati, ježto dosud nevznikla, nebyla číselně tehdy a dlouho ještě potom určitá, musela předcházeti výroba z jiného rákosu, aby mohla býti škoda vykalkulována. Tím méně mohla tu býti splatná již pohledávka.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

S právního hlediska (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) je rozhodným, zda v době, kdy dovolatelka uplatnila zadržovací právo k spornému rákosu, příslušela jí proti žalované dospělá pohledávka podle čl. 313 obch. zák., jak správně usoudily nižší soudy. Zadržovací právo to uplatnila dovolatelka dopisem z 9. července 1929. Že v té době jí nepříslušela dosud žádná dospělá pohledávka na náhradu škody, správně dovodil napadený rozsudek, a stačí odkázati dovolatelku na jeho odůvodnění v tomto směru. Pokud dovolatelka tvrdí, že i když nebyla jí tehdy ještě známa ciferní výše její pohledávky, přes to bylo jisto, že jí určitá pohledávka vzejde, pokud se týče, že tu již nějaká třeba sebemenší pohledávka je, přehlíží, že to nestačí, aby o dospělé pohledávce po rozumu čl. 313 obch. zák. mohlo se mluvit. Dospělou pohledávkou lze vyrozumívati jen takovou pohledávku, která v době uplatnění zadržovacího práva je co do svého rozsahu zcela určitá a přesně vymezená, jejíž výše jest již známa. Tomu tak zde nebylo v době uplatnění zadržovacího práva, neboť žalobkyně doznala v odvolání, že dne 9. července 1929 nemohla ještě věděti, jak velká bude její škoda. Nešlo tudíž o pohledávku dospělou podle čl. 313 obch. zák. a nemohla dovolatelka nabýti zadržovacího práva na sporném zboží. Není proto opodstatněn dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci a právem byla žaloba zamítnuta nižšími soudy.

Čís. 13711.

I spor o výpověď úpadce z bytu jest přerušiti podle § 8 (1) konk. ř. ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

Doručil-li první soud dovolací spis podle § 507 první odstavec c. ř. s. správci konkursní podstaty, aniž ho dříve vyzval, aby do lhůty zároveň určené prohlásil, zdali do sporu vstupuje čili nic, a konkursní správce vrátil dovolací spis, aniž však výslovně prohlásil, že odmítá vstoupiti do sporu, nelze z toho usuzovati, že se odmítnutí vstoupiti do sporu stalo mlčky.

(Rozh. ze dne 28. června 1934, Rv II 543/34.)

Proti soudní výpovědi z bytu podal žalovaný námitky, jimž procesní soud první stolice nevyhověl a ponechal výpověď v platnosti. Odvolací soud rozsudkem ze dne 27. února 1934 vyhověl námitkám žalovaného a zrušil výpověď. Dne 28. března 1934 byl na jmění žalovaného vyhlášen úpadek.

Nejvyšší soud přerušil řízení podle § 8 konk. řádu a uložil soudu první stolice, by spisy znovu předložil, bude-li ve sporu pokračováno.

D ů v o d y:

Podle spisu byl za dovolací lhůty prohlášen úpadek na jmění žalovaného usnesením ze dne 28. března 1934. Podle § 8 (1) konk. ř. přerušují se prohlášením konkursu veškeré zahájené spory, ve kterých jest úpadce žalobcem nebo žalovaným, mimo spory o nároky, které se vůbec netýkají jmění náležejícího do konkursní podstaty. V souzeném případě jde o spor o výpověď z bytu po podání námitek, v nichž žalovaný proti výpovědi namítal, že smlouva nájemní byla uzavřena dne 18. listopadu 1931 na dobu pěti let, a že žalobce nemá důvodu k předčasnému zrušení nájemního poměru. K úpadkové podstatě nenáleží jen úpadcovy věci v užším slova smyslu (§ 293 obč. zák.), nýbrž i všechna jeho práva, věcná i osobní (§ 292 obč. zák.), pokud mají majetkovou hodnotu a nejsou z exekuce vyloučena. K těmto právům patří i právo nájemní a pachtovní, jakž plyne z ustanovení §§ 25 a 26 konk. ř., podle nichž může konkursní správce nájem a pacht vypovědět. Dotýká se tudíž žaloba, domáhající se vyklizení a odevzdání úpadcova bytu, jmění patřícího k úpadkové podstatě (sr. rozh. čís. 6249 a 12.927 sb. n. s.). Přerušení řízení při prohlášení konkursu nastává ve kterémkoli období řízení již podle zákona (§ 8 konk. ř.) a má účinky uvedené § 163 c. ř. s. V souzeném případě podal žalobce přes to proti rozsudku druhé stolice dovolání dne 30. března 1934, tedy po prohlášení konkursu a žalovaný — úpadce — dovolací odpověď. Tyto procesní úkony i té i oné strany nemají však právního účinku proti odpůrci (§ 163 druhý odstavec c. ř. s.). První soud doručil dovolací spis podle § 507 první odstavec c. ř. s. správci konkursní podstaty, aniž ho dříve vyzval, by do lhůty zároveň určené prohlásil, zdali do sporu vstupuje čili nic (§ 9 (2) konk. ř.). Konkursní správce vrátil dovolací spis podáním, aniž však výslovně prohlásil, že odmítá vstoupiti do sporu. Obsah podání toho není dostatečným dokladem pro úsudek, že se odmítnutí vstoupiti do sporu stalo mlčky. Ježto první soud nepostupoval po prohlášení konkursu podle § 9 (2) konk. ř., nelze toho času rozhodnouti o žalobcově dovolání, nýbrž bylo se usnésti, jak ve výroku uvedeno.

Čís. 13712.

Pro otázku přednostního zástavního práva pro převodní poplatek podle § 216 čís. 2 ex. ř. jest rozhodná jen okolnost, na které časové období připadají poplatky přihlášené k rozvrhu nejvyššího podání, pokud se týče za kterou dobu nejsou zaplacený a tedy jsou zadrželé, nikoliv